

[Handelsministeren.]

tvivlsomt, men man må formentlig indstille sig på, at et snævert gensidighedsprincip ikke i længden vil kunne hævdes.

De fleste af fællesmarkedets lande har imidlertid det såkaldte koncessions- og behovsprincip, hvilket indebærer, at man kan nægte et selskab, herunder også et eventuelt udenlandsk selskab, at drive virksomhed, såfremt man skønner, at der ikke er brug for flere selskaber på det pågældende område. Danmark anvender ikke koncessions- eller behovsprincippet og kunne således komme i den situation, at danske forsikrings-selskaber blev udelukket fra en væsentlig del af fællesmarkedets område, medens man på den anden side måtte af finde sig med, at selskaberne fra de pågældende dele af fællesmarkedet kunne søge forretning på dansk område.

En sådan situation foreligger for så vidt allerede i dag og må betegnes som uheldig, men kan dog for tiden imødegås af det nævnte gensidighedsprincip, som medfører, at Danmark ikke åbner adgang for forsikrings-selskaber fra lande, som ikke giver danske selskaber tilsvarende adgang.

Under de drøftelser, der har været ført med forsikringserhvervet om forholdet til fællesmarkedet, har problemerne i forbindelse med en koncessionsordning naturligvis også været berørt. Forsikringserhvervet har imidlertid givet udtryk for den kategoriske opfattelse, at man ikke ønsker koncessions-systemet indført her i landet, dels fordi en sådan ordning ikke stemmer med erhvervets principielle erhvervspolitiske synspunkter, dels fordi et betydeligt antal udenlandske selskaber i forvejen er repræsenteret her i landet og frit vil kunne forøge deres virksomhed. Erhvervet ønsker heller ikke nogen beskyttelse mod konkurrence udefra.

Jeg finder det glædeligt, at forsikringserhvervet ikke har ønsket at anbefale et system, der vil kunne begrænse den udenlandske konkurrence på et tidspunkt, hvor det danske forsikringserhverv fra forskellig side kritiseres for manglende konkurrence inden for visse brancher. I det hele forekommer det mig, at denne holdning fra forsikringserhvervets side må hilses med tilfredshed, også fordi den vidner om erhvervets tillid til egen konkurrenceevne

under den hårdere konkurrence, der utvivlsomt vil melde sig ved Danmarks eventuelle indtræden i fællesmarkedet. Jeg er for mit vedkommende under disse omstændigheder enig i, at koncessions-systemet ikke for tiden har interesse for det danske forsikringserhvervs vedkommende.

Fra tid til anden er der fra forskellig side rettet kraftig kritik mod det danske forsikringserhverv. Heri er intet bemærkelsesværdigt, og et erhverv, der har så stor betydning som forsikringserhvervet, og som forvalter så store dele af samfundets ressourcer, må naturligvis finde sig i fra tid til anden at få offentlighedens kritiske søgelys rettet mod sin virksomhed. En ikke ringe del af denne kritik bærer imidlertid ikke præg af noget dybtgående kendskab til forsikringserhvervets opgaver og arbejds-vilkår, men andre dele berører utvivlsomt svage punkter i vort nuværende forsikringsvæsens struktur og arbejdsmetoder.

Det er næppe tiden her at komme nærmere ind på denne kritik og dens berettigelse. Jeg har kun set det som min opgave at pege på nogle af de problemer, der foreligger, og som det vil forekomme mig af betydning at få belyst gennem et alsidigt og sagkyndigt kommissionsarbejde. Det bliver så dette høje tings opgave, når problemerne er analyseret, at tage stilling til, hvilke konsekvenser der bør drages heraf. Kommissionens kommissorium er udformet således, at kommissionen vil få mulighed for en gennemgang af alle relevante problemer.

Fra forskellig side har det været antydnet, at sigtet i kommissionsarbejdet skulle være at skabe grundlag for en socialisering af forsikringserhvervet. Jeg finder det næsten overflødig at forsikre, at der ikke fra min side haves hensigter i den retning. Jeg føler mig ret sikker på, at resultatet af kommissionens arbejde heller ikke vil pege i den retning. Hensigten er kun at tilvejebringe et alsidigt materiale om dansk forsikringsvæsen til orientering og vejledning for dette høje ting.

Det synes uundgåeligt, at kommissionen må blive relativt talstærk, idet den nødvendigvis må omfatte en repræsentation for både forsikringsudbydere og forsikrings-tagere samt anden form for nødvendig sagskundskab. Når man ikke netop står over for